

**Tampereen yliopisto
Historian ainejärjestön lehti 3/2016**

**ÄLÄ KÄÄNNÄ TÄTÄ LEHTEÄ ENNEN KUIN SAAT LUVAN. SE
OLISI OIKEASTAAN MYÖS MELKO TURHAA SILLÄ NÄMÄ OVAT
ILMAISIA!**

OHJEET

Kännykän käyttö on suotavaa lehteä lukiessa; miten muutenkaan höhöttelisit lehdessä julkaistaville paskoille meemeille keskusteluryhmissä? Lehden sivuilta saa poistua aikaisintaan lehden täydellisen kannesta kanteen lukemisen jälkeen. Vessaan pääsee jos ottaa lehden mukaan.

Lue ajatuksen kanssa etteivät ilmestymispäivän tärkeimmät ajatukset jää varmasti huomaamatta.

Lehdessä on kaksi osaa, vasen ja oikea sivu.

Vastineita lehdessä julkaistuihin ideologisiin roiskeisiin voi jättää henkilökohtaisena nyrkkipostina tai julkisille sosiaalisen median alustoille myöhemmän vastuuttomuuden tunteina esimerkiksi tähän tapaan: "Hevosien kyrpä."

Lehdestä ei kannata luopua: näitä julkaistaan aika vähän ja kun ihmiset eivät enää juuri punk-zinejä kirjoita saati lue eikä Pahkasikaakaan enää julkaista, on HiLe ainoa jäljellä oleva vaihtoehto. Luovuttaminen ei ole hyvä vaihtoehto. Halusi hän sitä tai ei, luovuttajaa pilkataan huonosta mielipiteestä ja väärästä mausta.

Lehti kannattaa viedä mukanaan pois. Olisi ikävä jäädä lukemaan sitä historian käytävään.

Lehden julkistamista koskevissa asioissa voit kääntyä Tampereen yliopiston historianopiskelijoiden ainejärjestön hallituksen puoleen, vaikka ei siellä oikeastaan kukaan jaksa kiinnostua.



Humanisti!

Liity alasi ammattijärjestöön.
Meiltä saat apua työnhakuun ja
urasuunnitteluun sekä tietoa humanistien
sijoittumisesta työelämään.

specia.fi



Asiantuntijat ja ylemmät toimihenkilöt ry

toimitus:
Jyri Tuokko
Konsta Kolehmainen
Oskari Jokinen

Hile on pintapuolisesti järkeenkäypä julkaisu, mutta vähäinenkin tarkastelu paljastaa melko pian mistä on oikeasti kyse. Kaikenlaista sitä saakin kirjoittaa ja sen vielä joku julkaisee.

Historia on silkka konstruktio.



2.....Terveisiä Specialta

4 - 7.....Vakipalstoja

8.....Tommy rakastaa sinua

9 - 13.....Ajatuksia kesästä

9.....Tampereella tapahtuu

10 - 11.....Näin minulle puhui Zapdos

12 - 13.....Kesäreportaasi: Keskiolutta ja punkkia Lempäälässä

14 - 15.....Historian pääsykoe 23.5.2016

16 - 19.....Ihmisoikeustarkkailijana miehitetyllä Palestiinalaisalueella

20 - 21.....Lucas Schaumanin muistokirjoitus

22 - 23.....Kaikenmoisia höpöhommia

24.....Viikon sää

- Hello Bomb. Are you with me?

- Of course.

- Are you willing to entertain a few concepts?

- I am always receptive to suggestions.

- Fine. Think about this then. How do you know you exist?

TÄMÄ ON PÄÄKIRJOITUS

Kesä tuli ja meni. Fukseja ja ja....pääsykokeita oli ja...niin. Ketä oikeastaan kiinnostaa jos tässä lässytetään miljoonatta kertaa, että juu on uusia opiskelijoita ja kesällä oltiin töissä ja juotiin kaljaa puistossa. Jokainen voi varmaan muistella omaa heinäkuuta ja se on melko edustava kaikkien oman demografian kesästä. Kiitos hei. Ei tässä myöskään varmaan omia tärkeitä näkemyksiä tärkeistä aiheista kannata lällätellä, nekin toimisivat ihan yhtä irrallaan ja epäkiinnostavina jonkun pääkirjoituksen kohdalla. Ei tämä nyt mikään Hesari ole muutenkaan. Lisäksi on kiusallinen mahdollisuus sanoa Väärä Mieli, jolloin kaikki HiLeen lukijat voisivat loukkaantua. Parempi pysyä tästäkin erossa.

Katselen tässä ympärilläni Hilettä taittaessa ja mietin että mitähän sitä sitten kirjoittelisi. No, tässä hommia tehdessä tulee kuunneltua musiikkia, niin jos sitä vaikka arvostelisi näitä. Olen perehtynyt viime aikoina 1980-luvun musiikkilehtiin, joten olen aseistettu sopivasti rocktoimittajan ylimielisyydellä ja omatekoisella ammattitaidolla. Eli siis, Hileen päätoimittajan levyt 2016. Nämä ovat sitten kaikki vinyylejä, sillä mikäpä olisi myös parempaa kuin turha hipsteribrassailu.

Perturbator – The Uncanny Valley (2016)

Perturbator on melko perustason syna-aaltomusiikkia, samassa sarjassa kaikkien Carpenter Brutien, Lazerhawkien ja Dan Terminusten kanssa. Hyvää kamaa silti. Levyjä saa vinyyleillä ja kaseteilla, se on jo tarpeeksi hyvä syy kuunnella. Vinyylejä tässä paketissa tulee peräti kaksi kappaletta, eivätkä ne edes mahdu pusseineen koteloon kunnolla, hienosti suunniteltu. Levyn kannessa esiintyvän yläosattoman naishahmon paljaat rinnat on ovelasti peitetty muovisuojaalla olevalla taktisesti sijoitellulla viivakoodilla, tämäkin jaksoi huvittaa suunnattomasti. Musiikistakin voisi puhua, tuntuu vaan ettei oma synthwave-leveli ole vielä kyllin korkea osatakseni puhua kyllin fiksuja aiheista, kun aika samalta kuulostaa jokainen biisi. Kauhean ambienttia tavaraa suurimman osan ajasta, kun monet biisit himmailevat ja maalailevat kohtalokasta kyberpunk-ilmapiiriä. Perturbatoria sanotaan syna-aallon raskaammaksi edustajaksi, mutta esimerkiksi GosTiin verrattuna tämä on aika iisiä, tosin mainitakseni nyt yhden biisin tässä, niin ”Diabolus Ex Machina” menee sahasoundeillaan aikailla GosTin puolelle jo. Tämäkin on vielä aika melodista silti. ”The Cult of 2112” saletisti käyttää samaa samplea kuin GosTin ”Behemoth”. Ei noita biisien nimiä oikein tahdo oppia kun kannet makaavat tuolla sängyllä ja itse röhnötää koneella. Arvosana 7,5 femme fatale -robottia yhdeksästä Ryan Goslingista autonratissa.

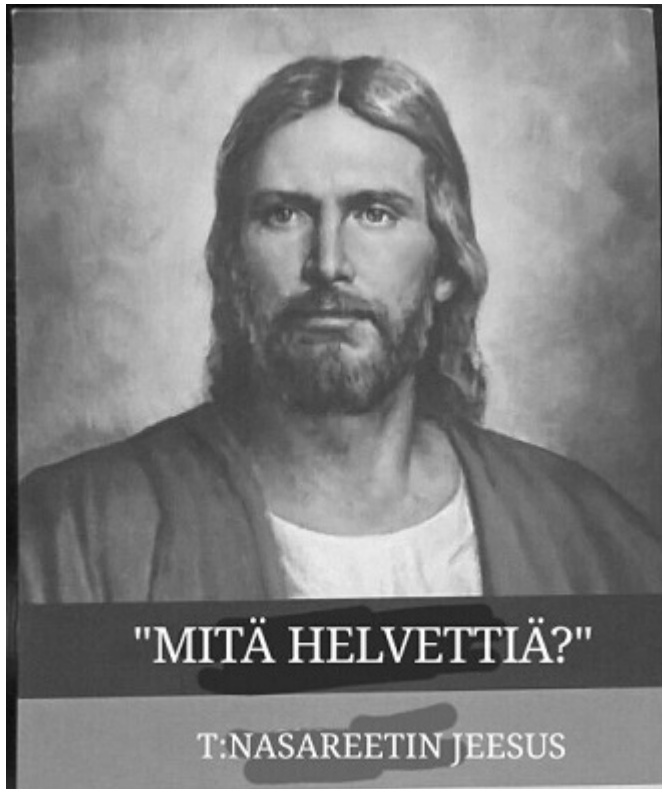
Lene Lovich – Flex (1979)

Hetkonen, tämä levyhän on vanha kuin taivas. Lene Lovich on paras synapop-artisti, joka oikeasti olikin postpunkkia, tai mitä lie uuden aallon rockia. En tajua miten pitkään mainostin Äxässä lojuvaa levyäni hyväksi synapopiksi kun se olikin kaikkea muuta. Mutta hyvää kamaahan tuo on. Muuten en postpunkista mitään ymmärrä, mutta laulu on mukavan kummallista, tuollaista kivaa kiekumista, oudompaa kuin vaikkapa Siouxsie and the Banshees. Törmäsin bändiin gradua tehdessä ja mitä lukemistani Soundeista muistelen, niin tästä ei aikanaan ihan älyttömästi pidetty. En oikein ymmärrä miksi, ei levy ole missään määrin inhottava vaan suorastaan tosi hyvä, etenkin sikana säkissä ostettuna. Vaikka kyseessä on postpunk-aallon ekoja nimiä, niin silti on melko helposti nieltävää kamaa. Toisaalta taas minuun ne vähän tunnetummat postpunkkarit, kuten vaikka Talking Heads ja Joy Division, eivät uppoa sitten yhtään. Laulaja on persoonallinen ja synaa käytetään mielenkiintoisesti, eikä vain pohjalle miksattuna pimputuksena. Suhteellisessa minimaalisuudessaan oikeastaan melko miellyttävä, kun tuntuu että monissa uusissa levyissä soundi on liian kokonaisvaltainen. Tosin en kyllä tiedä modernista rockista mitään. Siksi tämä varmaan uppoaa. 6,87 Ian Curtisia kymmenestä New Orderin Blue Monday -sinkusta.

Vesala – Vesala (2016)

Monta kertaa on tullut otettua Vesala esiin keskusteluissa ja saan kuulla kuinka on vain väärä mielipide. Oliko tämä nyt kuulemma vain perushuono versio Lordesta tai jotain. Jotain semmosta kumminkin. Mutta kyllä tämä minusta on ihan helvetin huikea levy, ei yhtäkään huonoa biisiä. No levyn eka biisi ”Rakkaus ja maailmanloppu” on vähän semmoinen ”eh, tässä on nyt levyn taidebiisi”. Ei sekään huono tietysti ole. Jossain levyarvostelussa sitä kuvailtiin albumin ”Paperi T -vedoksi”. Omista fiiliksistä levyn suhteen kertoo ehkä se, että kun tajusin tämän albumin olevan myös muoviekolla ostettavissa, ostin sen asiaa kumminkin miettimättä. Ainoa biisi jonka tiesin ennalta oli ”Tequila”, mutta se oli sitten kuunneltukin about miljoona kertaa. Ihan parasta. Biisit ovat kaikki ihan kivasti kirjoitettuja ja omaan makuun useimpien biisien elektro-soundi puree poikkeuksetta. En koskaan ollut sairastunut minikäänlaiseen PMMP-tautiin, joten biisien yleisestä tyylistä en ole ehtinyt saada tarpeekseni ennalta. Objektiivisesti katsottuna periaatteessa albumin edetessä on mahdollisuus kyllästyä jatkuvaan emotionaalisessa suossa rypemiseen, kun ihmissuhteita riittää, mutta ne tuntuvat katkeavankin alinomaa ja olevan muutenkin perseestä. Välissä sitten saattaa löytyä joku eksistentiaalinen kriisi. Mutta ei tätä objektiiivisesti katsotakaan vaan todetaan, että fuck ass vittu mikä levy! Lisäksi toisen kiekon pussin kyljessä oleva kuva tupakoivasta Vesalasta ilmentää aika hyvin miksi

ihmiset polttavat: se vaan saa ihmisen joskus näyttämään tosi siistiltä. 11 pikkuveljeä kolmestatoista tequilan täyttämästä navasta.



Joku vois tehdä mun puhiksen

Sydäntään keventää tuttuun tapaan puheenjohtaja, Mikko Laaksosen inkarnaatiossa

BILEET JA NIIDEN LUONNE

Bileiden suhteen Patinalta ei kai odoteta mitään muuta kuin pari kertaa vuodessa pidettävää tilaisuutta, jossa nojaillaan vastakkaiseen sukupuoleen ja vedetään kaljaa (tai lonkeroa) naamaan. HYVÄ ON, minulla ei ole henkilökohtaisesti mitään sitä vastaan, MUTTA KUN JOTKUT IDIOOTIT VIELÄ ODOTTAVAT SINNE OHJELMAA: Miks ei oo ohjelmaa, onko hyvää ohjelmaa jne. NO HELVETTI TULIS ITE TEKEEN SITÄ OHJELMAA, KUN KERRAN ON MAHDOLLISUUSKIN.

IDIOOTTIMAISET IDEAT (jäsenistön)

idioottimainen idea 1

Jostain jäsenistön keskuudesta tullut idea ammattimaisten esiintyjien tuomisesta ainejärjestöiltoihin on aivan idioottimainen sillä ainejärjestölle ilmaisten ainejärjestöiltojen nimenomaisena tarkoituksena niiden

alettua pari vuotta sitten oli a) ETTÄ AINEJÄRJESTÖN PIIRISSÄ SYNTYY OMAA OHJELMAA. b) ETTÄ AINEJÄRJESTÖ SAATTAA SELVITÄ ILMAN TALOUDELLISIA TAPPIOITA ILLAN JÄRJESTÄMISESTÄ. Tässä muodolliset syyt, nyt puhdas käytännön tosiasia: Siis jos nyt tuodaan jokin tanssiteatteri tai muu teatteriseurue esiintymään -SE MAKSAA- siihen Patinalla ei ole varan, koska sen tulot ainejärjestöilloista menee mm. Historian Lehteen. Siis jos ainejärjestöillat eivät tuota, uhkaa ainejärjestöämme konkurssi.

Noniin, ehkä siinä tarpeeksi pelottelua tältä osaa. Edellä oleva teksti ei suinkaan ole puheenjohtajanne oudon hermojenmenetyksen tuote, vaan lainaus vuoden 1984 toisesta hileestä, ja tuon tekstin kirjoittajana on toiminut sen aikainen kulttuurivastaava Jarmo Peltola. Halusin avata tämän kertaisen puhikseni tuolla tekstillä, sillä joskus on hyvä katsahtaa menneisyyteen ja verrata sitä nykypäiväämme. Muutokset menneeseen ovat tekstiä lukiessa suhteellisen selkeitä, ainakin sen suhteen etteivät hallituksen jäsenet puhu jäsenistöstä idiootteina, ja capslockin käyttö tehokeinona on menettänyt vaikutuksensa huomattavasti internetin yleistyttyä. Mutta jotain tuttua yllä olevassa tekstissä kuitenkin on...

Usein olen Patinan illanvietoissa nojaillut vastakkaiseen sukupuoleen (no okei okei, seinään), kiskonut sitä kaljaa naamariin ja pohtinut itsekseen että *"helvetti soikoon, jotain ohjelmaa tähän kyllä voisi kaivata"* ja en suinkaan ole ollut yksin näiden ajatusteni kanssa *"joku vois järkkätä ohjelmaa, jotain ohjelmaa, ihan sama kuhan se on jotain ja joku nyt vaan järkkäis."* Joku.

Joku. Tämä myyttinen hahmo, joka on meille kaikille tuttu, eikä todellakaan hyvässä. Joku voisi lopettaa ilmastonmuutoksen, joku voisi pysäyttää laman, joku voisi toteuttaa ohjelmaa ainejärjestön illanvietoissa. Tuon pas-kiaisen syntilistä on suorastaan rajaton ja Peltolan tekstin perusteella Joku ei ole hoitanut hommiaan ennenkään.

Vaikka Joku onkin myyttinen hahmo, osan mielestä peräti satuolento, hän kuitenkin silloin tällöin saapuu keskuuteemme, mutta kuitenkin vain hetkellisesti. Saapuessaan maanpäälle Joku ottaa yleensä haltuun viattoman ihmisläimen. Näin ainejärjestötasolla uhriksi päätyy yleensä täysin viaton hahmo, esimerkiksi tapahtumavastaava, tuutorvastaava, kulttuurivastaava tai kuka tahansa rivijäsen. Myös allekirjoittanut itse uskoo silloin tällöin joutuneensa tuon pirullisen demonin haltuun. Otettuaan maallisen välikkappaleen haltuunsa, Joku yleensä toteuttaa jonkin asian pitkältä listaltaan, esimerkiksi järjestää vierailun paikalli-

seen museoon, tai aloittaa saunassa yhteislaulusession. Vaikka Joku yleensä loistaakin poissaolollaan, on pakko todeta että hänen saapuessaan paikalle on yleensä suhteellisen mukavaa. Joku voisi olla enemmänkin paikalla näin ainejärjestötasolla, tekemässä varsinkin niitä juttuja joista sä tykkäät, eikö totta? Ei tarvitsisi ainaharmitella kuinka Joku ei nyt tehnyt sitä tai tätä, eikä varsinkaan lukenut ajatuksiani siitä mitä ainejärjestötoiminta voisi ja pitäisi olla.

Aatelkaapa jos jokainen meistä olisi Joku.

Mutta tosiaan! Ettei nyt mene aivan jossitteluksi ja jokuteluksi niin palataanpa vielä hetkeksi vuoden -84 Patinaan ja siihen mitä voimme havainnoida. Vaikka jotkin asiat eivät näytä muuttuvan, on järkkymätön fakta se, ettei Patina ole päätenyt vararikoon, ja ammatilaisesiintyjien puutteesta huolimatta ainejärjestöhommat kiinnostavat yhä ihmisiä suurissa määrin (aloitusbileissä oli noin 80 ihmistä! Sori tilanpuutteesta, se korjataan enskerralla, kuhan kans sit tuutte mestoille).

Syytä siihen että mikä tässä hommassa kiehtoo, pohdin itsekini jo vuosia takaperin nojaillessani kaljaan ja kitatessani seinää. Vastaus tähän on vallan yksinkertainen ja selkeä, ainejärjestö ei ole nimi, logo, haalarienväri eikä pankkitilin suuruus. Ainejärjestö on me kaikki sen jäsenet yhdessä, ja ainakin itsestäni tuntuu yhä uudestaan ja uudestaan mahtavalta tavata niin tuttuja kuin uusiakin patinisteja, ja tehdä jotain (lähestulkoon ihan sama mitä) yhdessä.

Ah, ja totta tosiaan tämä ei olisi kunnollinen puhikseni ilman lainausta Kekkoselta: ”Ruisleivästä”. Siinä pohdittavaa teille, ja sille Patinistille joka lukee tätä vuosikymmenien päästä.

*Mikko Matias Laaksonen
Patinan puheenjohtaja 2016*



Sisäministerin kahvipöytä

Hallituksen terveisiä välittää tällä kertaa itsensä sisäministeriksi nimennyt Tapio Aropaltio

LUOVAA LUKEMISTA

Oletko koskaan miettinyt, mitä oikeastaan luet ja miksi, entä mikä lukiessasi korostuu? Ehkä vääränväriset fontit ja -koot tai se, että näin vain on. Kukapa meistä ei olisi joskus kironnut vihreää otsikkoa ja punaista leipätekstiä, jotka on sitä paitsi asetettu väärään kontekstiin. (Miksi ihmeessä diataustalla leijuu sininen Finlaysonin pohjapiirros?!) Sielussa asuva pieni impressionismi suorastaan muljahtaa kiukusta! Edellä esitettyjen alentuvuuskompleksisten lukukokemusten välttämiseksi tarjoan seuraavaksi värikkään ja ennen kaikkea eloisan, historiallisen ensimmäisen pak(t)inani. Var så god!

Aloitan hakemalla kupin kahvia, sillä ensimmäinen maistuu aina parhaalta.¹ Istuuduttuani työpisteeni, työpöydän ääreen, alan kirjoittaa. Päntätessä valinnan vaikeus on ahdistava: kuin yrittäisi tietoisesti kiusata itseään sellaisilla asioilla kuin markkinoiden itsereflektiivinen yltarjonta tai miettimällä, miksi lämpenevästä ilmastosta saa todellakin liian kylmän esitelmän. Teemme lukemista koskevia valintoja: Avaan uta-postin: ei mitään uutta taivaan alla; Naamakirja: joku Patinan kokous (kellonaika ja fyysinen lokaatiopiste); Minkä Leskisen kappaleen kuuntelen seuraavaksi etc. Yhtä kaikki: sanat ovat kirjaimia, jotka täytyy lukea. Luemme sen, minkä haluamme nähdä.

Lukiessa usein hukuksissa oleva motivaatio on tärkeä. Yhtä tärkeä ovat oikeanlaiset olosuhteet. Siksi haen toisen tai kolmannen kupin mustaa ja päädyn pienen aivovim-pauksen jälkeisen seesteisen olotilan ohjaamana tarttumaan mieleni esille läväyttämään inspiraatioon, kiinnostava tekstuaali. Päädyn Suomi-Suomi-Suomi -sanakirjaan tarkistamaan, onko tekstuaalia edes olemassa. Ei ollut, mutta nyt on.² Uusi oivaltaminen lisää tunnetusti motivaatiota. Kiinnostavan tekstuaalihurmioon pääsemiseksi voi vaikuttaa, mutta motivaatioon ei voi; se syntyy äkkinäisestä sielunpalosta. Ihmisen sisällä riuhtoo vinha tunne, joka vaatii päästä luomaan uutta. Uskoisin, että

1 Kotona ihmettelin aina pienempänä, mitä äidin kahvikupissa mahtaa oikein lukea. Tekstinä oli näet nimittäin ”Ohne Kaffee läuft hier gar nicht.”

2 Suomi-Tapio-Suomi: *tekstuaali* s 1 kirjallisen ilmaisun epämääräistyminen 2 (kuv.) runotermin 3 asiatermin pläsäyttämisen uusiin konteksteihin/sfääreihin 4 muunnelma diftongista *ex-tuoli*.

myös vanhan lukeminen sujunee kivuttomasti, kun kuuntelee sisintään. Patinoitsijalle näin käy sangen usein elylyyrinen ego alkaa vallata alaa. Tällöin ratkaisuksi kelpaa tyhjä arkki, Tabula Noa, joka taitelija alkaa täyttää idealismilla.³ ”No moro, lisää keskustelua oman itsensä kanssa.”

Usein filosofisen (luku)tyhjiön täyttäminen on vaikeaa, jos siitä tekee itselleen ongelman. Eräs ratkaisu tämän on ulkoistaa ongelma, JTO eli siirtää se jonkun toisen ongelmaksi (Kiitos D. Adams). Toinen keino lukemisen helpottamiseksi on lukea kiirehtien hitaasti eli vain lukea alku- keski- ja loppuluku (Barbaarikuningas Villiam I). Kolmas ja ehkä hyödyllisin keino luovan lukemisen prinssiin oppimiseksi on keskustelu, sillä lipasto sijaitsee YKY1:n oppimäärän mukaisesti kahviloissa (erit. Alakuppilassa): Lue kuunnellen itseäsi, avaa sielusi ovi, keskustele ja singahda lentoon!

3 Ihmisten välisen kanssakäymisen paras -ismi! Toisella sijalla on sosialismi, mutta tämä ei liity Puna-Patinaan.



Terveiset Historian Opiskelijain Liitolta

Historian Opiskelijain Liitto on pitkäikäinen suomalaisten historian opiskelijoiden etua ajava liitto, jonka 50-vuotisjuhlavuotta vietämme tänä vuonna! Melkoisen pitkään on siis liittomme ollut olemassa. Kaikkihan sai alkunsa vuonna 1966, jolloin Jyväskylän Tosine, Tampereen Patina, Helsingin Kronos ja Turun Kritiikki perustivat liittomme.

Liiton tehtävänä on ollut alusta alkaen historianopiskelijoiden edunvalvonta, johon sisältyi opiskelijoiden työelämään sijoittumisen edistäminen, aineen oppisisältöjen yhtenäistäminen sekä opiskelijoiden aseman parantaminen yliopistoissa. Nämä tehtävät ovat tänä päivänäkin liittollemme tärkeitä.

Samaisena vuonna 1967, kun Historian Opiskelijain Liitto saatiin virallisesti yhdistysrekisteriin, alkoi liittomme julkaista Fakta-lehteään, jota julkaistiin vuoteen 1973 asti. Tämän 50-vuotisjuhlavuoden kunniaksi aiommekin herättää vanha lehtemme henkiin ja aloittaa sen julkaiseminen uudelleen. Ensimmäinen numero on saatavilla Historian Opiskelijain Liiton syysseminaarin yhteydessä Oulussa. Tavoitteena on siis, että lehteä ryhdytään julkaisemaan syys- ja kevätseminaarien yhteydessä, eli kaksi kertaa vuodessa. Tarkoituksena on, että jokaisesta ainejärjestöstä pääsee opiskelijoita kirjoittamaan lehteen, joten jos Sinulla on kiinnostusta kirjoittaa uuteen Fakta-lehteen, niin ilmaise kiinnostuksesi ainejärjestösi Hol-vastaavalle tai lehtenne päätoimittajalle. Lehdestä tulette siis kuulemaan syksyn myötä enemmän.

Tosiaan, edellä mainitsemani Historian Opiskelijain Liiton syysseminaari järjestetään tänä syksynä Oulussa, 25-27.11, joka sijoittuu marraskuun viimeiselle viikonlopulle. Aiheena tulee olemaan Aasia jossain muodossa. Kenties Japanin ja Kiinan historiaan liittyvää. Asiasta tulee enemmän infoa syksymmällä [toim. huom. kolumnin kirjoitushetken jälkeen seminaarin teemaksi on varmistunut Aasia, mutta ei vielä tarkkaa ohjelmaa]. Seminaariin kannattaa ehdottomasti osallistua ensinnäkin mielenkiintoisten luentojen ansiosta, mutta myös toisaalta iltaohjelman takia! Perinteenä on usein ollut, että luento-osuuden jälkeen pidetään parin tunnin breikki, jonka jälkeen on usein ollut sitsit jatkoineen. Mikä olisikaan parempaa kuin sitsata muiden historianopiskelijoiden kanssa ympäri Suomea? Empiiristen kokemusteni perusteella Hol-bileet ovat aina olleet ykkösluokkaa!

Historian Opiskelijain Liiton näkyvin kohta on kenties ollut seminaarit, jonka lisäksi pyrimme saavuttamaan näkyvyyttä Fakta-lehden avulla. Ottakaa siis osaa sekä seminaareihin että lehden tekemiseen! Näillä eväin toivotan hyvää alkanutta lukuvuotta ja uusille opiskelijoille tervetuloa Historian Opiskelijain Liittoon!

Terveisin,
Matias Saastamoinen,
Historian Opiskelijain Liiton Puheenjohtaja,
Varnitsa ry ☐



ENNAKKOVAROITUS!



**PATINAN
LEGENDAARISET
TOMMY TABERMANN
RUNONLAUSUNTA-
BILEET**

**TULOSSA
MARRASKUUSSA...**

AJATUKSIA KESÄSTÄ

Palstalla käydään lävitse eri kirjoittajien henkilökohtaisia kesäfiiliksiä

T3 JUMITTAA – RAUTATIE-ASEMAN KANSI – PATINAN UUDET TILAT

Rakennemuutos pauhaa ja kaikenlainen uusi yhteiskunnallinen pärinä pöllyttää ilmaa Tampereella kesäisinkin. Kehityksen kehittyminen saattaa sokaista tarkkaavaisimmankin tamperelaisen, puhumattakaan kaikista niistä uusista vasta kaupungistuvista tai patinoituista helmistä, joita keskuuteemme on tavanomaiseen tapaan tupsahtanut. Pyritään nyt siis avaamaan tämän äkkiarvaamattoman juggernautin, jota myös hyväksi pohinäksi kutsutaan, liikkeitä.

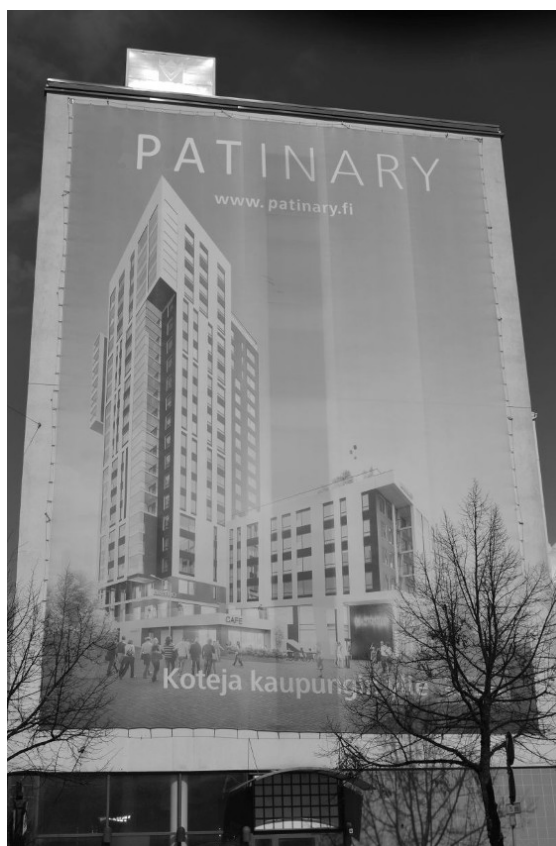
T3, valtavan korkeakoulu-gargantuan luomisprosessi, jota on vääjäämättömästi ajettu vallitsevan systeemin tilalle, on kesän aikana sekä edennyt, että jäänyt etenemättä. Aivan tamperelaisesta Länsimetrosta ei sentään ole kyse, mutta pientä alkukankeutta on silti havaittavissa. Syksyllä on kuitenkin esimerkiksi ristiinopiskelun mahdollistava järjestelmä vihdoinkin saatu avattua, siitäkin huolimatta että vielä avautuessaan palvelu toimi miten toimi. Tämä on sääli, toisivathan esimerkiksi tuotantotalous, automatiikka ja tilintarkastajan sivuaineet kivaa terää perushumanistin muuten niin tylsän teoreettiseen dosenttipyörittelyyn. Täytyy kuitenkin luottaa siihen, että vielä tämä systeemi autuuden meillekin tuottaa kun kerran niin esimerkiksi syksyn ensimmäisen Aviisin sivuilla vakuutellaan, parinkin äänen voimin. Nimeäkään T3-prosessin lopputuotteelle ei olla vielä onnistuttu sorvaamaan, vaikka kesällä piti tältä suunnalta uutisia jo kuulua. Nimestä pidettiin tietävästi vieläpä yleisökilpailu. Ties vaikka kilpailulle olisi käynyt samoin kuin Patinan haalarimerkkiskaballe, johon ainoat osallistujat olivat kaksi merkkiä, erään historiaa opiskelevan taloudenhoitajan tuotoksia molemmat (*toim. huom.:* sittemmin syksyn hallituksen kokouksessa kuultiin että niitä tulikin vielä pari lisää. No okei. Let's not ruin the joke.) Tällä menolla opiskelemme vuonna 2018 Moroversityssä tai T3-opistossa.

Siltä varalta, ettei luota Hileen puolueettomaan reportaasiin asiasta, voi ajankohtaista uutisointia seurata myös osoitteessa <https://tampere3info.wordpress.com/>.

Hallintotieteisiin orientoituneille saatiin kesän aikana luultavasti mielekästä materiaalia porvarillisen kunnallispolitiikan saralla, kun Tampereen kaupunginvaltuusto

hyväksyi rakennettavaksi **kansiareenan** ja muut hienoudet rautatien päälle keskustaan. Paitsi että lätkeareenoja ovat käyneet lobbaamassa kaikenlaiset sammakot Kummolasta eteenpäin, on sittemmin paljastunut myös muuta tavanomaisempaa konsulttikikkailua, kun rakennuksen kustannus-hyötyarvion puuhannut konsulttitoimisto esitteli lukuja, joiden validiteetista voisi olla montaa mieltä. Omaanikin suuremman mädätysmentaliteetin omaavat yksilöt ovat myös kyseenalaistaneet, että kuinka mielekästä on puuhata hintavia ja dystooppisia tornitaloja aivan keskustaan, joissa asumiseen ei välttämättä tavan roska-väellä olisi varaa. Eräskin rakennusintoilija, tarkemmin tavattavissa osoitteessa <http://helvetinrumatampere.blogspot.fi/>, todennäköisesti kuvailisi tiedossa olevia hökötyksiä fallistisiksi kaupunkitilan paskaajiksi, vaikka se onkin ehkä melko voimakkaasti ilmaistu. Aika kuitenkin näyttää lopulta, millaisen kokonaiskuvan kaupungille tämä Pirkanmaan Manhattan tulee olemaan.

Patinan uuden kerhotilan, **Patinaryn**, rakentaminen pyörähti kesällä vihdoinkin käyntiin. Pitkään on ihmetelty, miksi Patina järjestää tapahtumia rupuisissa tiloissa, kuten TOAS Ilmarissa. TOAS Ilmarin feng shui on viime aikoina jättänyt muutenkin parantamisen varaa. Asia on päätetty korjata ajan tavalliseen tapaan megalomaanisesti ja uudistaen. ▮



Näin minulle puhui Zapdos

Tämä on tosi tarina ihmismieliä kolhivasta tietoisuudesta, jonka sisimmästä eräs olio tuli ja kertoi pojalle. Olio saapui toisesta universumista. Hän ei näyttänyt lainkaan ihmiseltä - rumalta humanoidilta - vaan joltain paljon kauniimmalta. Yhtäaikaaisesti vapaalta sulavalinjaiselta gassellilta kirmaamassa eteläisen Kenian savanneilla, sekä keisaripingviiniltä Antarktiksien kylmyydessä hoivaamassa pienokaisiaan. Kenties jollain selittämättömällä tavalla kauniilta.

Olipa siis kerran poika joka sai elämänsä takaisin oliolta; ulkoavaruuden kummajaiselta. Poikaa vastaan maanpäällä taisteli toinen tietoisuus, josta mieli ei saanut kiinni, mutta joka määrätietoisesti orjuutti tuota avutonta. Poika kierteli useiden elämien ajan päihdyttävällä tavalla häneen vaikuttaneita mukavan yksinkertaista sisältöä elämään tarjonneita suolalouhoksia, tehtaita, Starbucks -kahviloita hiilikaivoksia, oksennuksesta lainehtivia helvetillisiä yökerhoja, puuvillapeltoja, McDonaldseja, bordelleja, kirkkoja, Walmartia ja monia muita, jotka todella estivät häntä toteuttamasta itseään. Hän katseli esimerkiksi Game of Thronesia hyvien yöunien kustannuksella ja kulutti muuta samankaltaista universaalissa mittaskaalassa tarpeetonta viihdettä.

Keskustelu alkoi

Olio kysyi: "Onko tietoisuutesi juuri nyt sellainen, kuin haluaisit sen olevan?"

- "Ei tietenkään! Tietoisuuteni ei ole nähnyt saatikka kokenut vielä kaikkea", poika siihen totesi.

- "Mitä odotat vielä kokevasi?", vastasi olio.

- "Hmm, sitä en voi ennalta tietää, ehkä hyvää ruokaa happy mealii ja lasin viiniä, jotka yhdessä täyttäisivät vatsani iänkaiken", tokaisi poika hieman leikkisästi, mutta turhautuneena. Näet hän kärsi hetkessään nälästä; suorastaan aliravitsemuksen aiheuttamista puutostiloista.

- "Haluatko, että luon ihmislihaa kylkiluidesi ympärille, että täytän vatsasi ja sammutan ainaisen janosi?", kysyi olio.

- "En voisi kieltäytyä koskaan moisesta", huudahti poika hieman helpottuneena. "Kierin vuosisatoja tuskissani, mikset saapunut aiemmin", jatkoi poika kärsimättömänä, kuten ihmissieluilla on tapana.

Olio ihmetteli pojan edessä ja poika katseli tätä kummisaaan jännityksen vallassa. Mitään ei tapahtunut, kunnes odotuksen aiheuttama adrenaliiniryöppy purkautui äkkiarvaamatta. Hän tunsi toisen tietoisuuden läpäisevän kehonsa ja ymmärsi. Monta elämää elettyään poika näki

todellisuuden vain hetken aikaa edessään. Tuo hetki oli riittävä aikayksikkö muuttaakseen jotain, muttei se suinkaan ole montakaan tietoisuutta vielä lävistänyt. Kenties joskus on lävistävä.

Poika tajusi turhamaisuutensa. Kuinka hän voisi olla se, joka pysäyttää ilmaston muutoksen, joka pälyilee taivaalle ja katselee tähtiä etsien uusia elinkelpoisia planeettoja maallisten olioiden saastuttamien tilalle, kumota entropian ja välillä vaikka nauttia elämästään, omasta tietoisuudestaan; ehkäpä ennenkaikkea olla se eheyttävä voima tuo laupeutta kaiken pahaa edustavien eläinten keskelle.

Pojan on edelleen vaikeaa ajatella luovasti, leikata todellisuutta veitsellä kuin sulaa voita ja lopettaa itselleen valehtelu, kun on esimerkiksi näitä useita söpöjä eläinten tietoisuuksia, jotka hallitsevat ihmisten (myös poikien) tietoisuuksia ja tekevät kaikista ihmistietoisuuksista kävelviä raunioita.

Koska tässä maailmassa on monenlaisia eläimiä, niin oli tämänkin pojan ympärillä myös lukuisia eläinhihmiä, joille pojalla olisi sanottavaa. Eläinhihmisillä on tapana lässyttää eläimilleen, silittää ja pitää hyvänä näitä samanikäisesti, kun toiset ihmiset tarvitsisivat silytystä ja mikä pahinta kuluttaa aikansa pohtien, mitä eläimensä, pikku palleronsa kulloinkin ajattelevat. Siitä he jaksaisivat puhua vuorokausia. Ovathan ne söpöjä. Pahimpia ovat kotieläimet. On vaikka kissanpentuja ja muita. Kissanpennut kuseksivat ympäriinsä, haisevat pahalle, hajoittavat ja raastavat hermot riekaleiksi. Ne ovat oikeastaan oksettavia narsisteja. Sitten on internetissä näitä kissavideoita, jotka lähestyvät jo pahinta. Virtuaalista eläinten kollektiivista tietoisuutta, jota johtavat pokemonit

Vuosia takaperin pojalta oli kysytty, mikä eläin tämä haluaisi olla. Hetken aikaa mietittyään hän oli ajatellut: joku petoeläin ravintoketjun huipulla. Miekkavalas! Tuo älykäs ja armoton nisäkäs, joka tappaa kaiken. Ääh. No kenties amurintiikeri olisi hyvä; tuo suurin maalla elävä peto. Toisaalta olisi kivaa olla joku yleishyödyllinen, ei ehkä niin älykäs, mutta tarpeellinen. Lapsuudessa ihmiset näet tuntevat tarvetta olla tarpeellisia, olla jotain. Tohvelieläin! Se on hyvä. Lapsellista älykkyyttä. Haluavathan kaikki pojat pieninä palomiehiksi ja poliiseiksi tai mikäli eläimiksi, niin sentään tohvelieläimiksi.

Sen sijaan paljon vanhempana ja varmuudella viisaampana, ennen kosketusta toiseen universumiin poika olisi vannonut haluavansa olla pokemon. Joku vahva, eikä mitenkään hyödyllinen, vaikka oikea Zapdos, joka eläin-

ten johtavasta kollektiivisesta tietoisuudesta Pokemon Go:sta käsin hallitsee kaikkia ihmisiä. Ja tästä muuten alkaa kertomus siitä, millaisia kiusankappaleita Pokemonit voivatkaan olla.

Jos varttuneempana poika ei voisi olla, Zapdos, on sellainen saatava lemmikiksi. On kasvatettava virtuaalinen lemmikkieläintarha, jollaista miljoonat ihmiset voivat ihastella samalla kateuden vallassa. Tästä voimme havainnoida eläinten ja erityisesti johtavan lajin Pokemoneiden myrkyllisen ja kieron älykkyyden, joka johtaa epäsopuun, ilmastonmuutokseen ja suuryritysten valtaamaan maailmaan.

Pokemonit eivät edes yritä tehdä mitään hallitakseen ihmisten tietoisuuksia. Ne ovat säyseitä ja kilttejä. Miten älykäs tapa kontrolloida ihmistietoisuutta. Ihmiset yksinkertaisesti raatavat niiden eteen. Ne pitävät toisesta tietoisuudesta käsin kylmästi ihmisiä onnellisuuden kuplassa. Eräänäkin yönä poika käveli 36km ympäriinsä päämäärättömästi ilman aivoja kumartaen Pokemoneja. Poika löysi sinä yönä 55 Zubat -pokemonia

Pokemoneilla on vielä eräs aivan poikkeava ominaisuus.



Ne eivät vaikuta ainoastaan yksittäisiin tietoisuuksiin- kuten kissat tekevät - vaan ne ovat hankkineet haltuunsa jo suuren määrän resursseja. Ihmiset sijoittavat niihin rahaa, oikeaa rahaa.

Mitä pokemonien kontrolloimaan rahaliikenteeseen tulee - mikä pahinta - lähes uskonnollinen käännytystyö alkaa jo lapsuudessa. Ja näin pokemoneihin syntyy poikkeuksellisen voimakas riippuvuussuhde, johon raha on voimakkaasti sidoksissa. Pokemoneilla onkin tarkoitus jo varhaislapsuudesta asti syöttää ihmisille erityisen päihdyttävää seerumia: glukoosisiirappia, jota tarjotaan Happy Meal -aterioiden yhteydessä. Nerokas tapa hankkia rahaa muun hallitun pörsseissä tapahtuvan rahalii-

kenteen ohella. Lisäksi glukoosisiirappia syömällä on mahdollista saada uusi pokemon.

Poika ei jaksanut uskoa, että pokemoneiden potentiaalia on vielä edes nähty. Nyt poika vaan ihmettelee ja katselee sivusta yleisinhimillistä tuhoa, jonka pokemonit ovat aiheuttaneet. Kollektiivisen tietoisuuden määrätietoinen isku on lujempi kuin mikään vetypommi, kemiallinen tai biologinen ase jonka ihmiskunta on ikinä luonut. ▯

Keskiolutta ja punkkia Lempäälässä



*eli kulttuurivastaava Tuomo
Tertsunen seikkailemassa
Lempäälän punk- ja
ulkoilmaihmeessä. Ettei
meidän muiden tarvitse.*

Allekirjoittanutta pyydettiin (eli pakotettiin) kirjoittamaan mikä tahansa juttu mistä tahansa aiheesta Historian lehden, joten sopiva aihe on tietenkin sekoiluraportti kesäisestä ryyppyreissusta. Sinänsä Lempäälään sijoittuvassa ryyppäämisessä ei ole mitään kiinnostavaa tai raportoitavan arvoista, sillä vastaavia juttuja ovat varmasti jokaisen satelliittikunnassa asustelevan (juoppohullun) päiväkirjat pullollaan, koska eihän kukaan kestä Lempäälä ilman beer. Paikkakunnalla järjestetään kuitenkin vuosittain Suomen mittakaavassa merkittävin Suomen punk-musiikin alakulttuurinen festivaali, jossa tämän jutun kirjoittajakin vietti heinäkuun viimeisen viikonlopun. Näin on siis perusteltua käsitellä Lempäälässä juopottelua enemmän ja perusteellisemmin kuin parilla rivillä.

Mikä Puntala-rock?

Vaikka toki Lempäälän alueen keskimääräinen älykkyysosamäärä nousee sadalla prosenttiyksiköllä viikonlopun ajaksi, luottaa festivaali kuitenkin maanläheisyyteen ja rehelliseen DIY (do it yourself) -meininkiin, jossa turhat virallisuudet, byrokratia ja säätäminen on karsittu pois. Toisaalta koko punk-genre niin musiikkina kuin alakulttuurina pohjautuu vastaaviin arvoihin ja tavoitteisiin, joten olisi varsin ristiriitaista järjestää suuri ja kaupallinen räikköluokan megatapahtuma ja samanaikaisesti todeta että meno on punk.

Koska olemme tässä Historian lehden sivulla, on tärkeää luonnollisesti luoda pieni katsaus Puntalaan myös historiallisessa mielessä. Festihän sai alkunsa jo 1980-luvun alkupuolella, tosin tässä vaiheessa vielä huomattavasti pienimuotoisempana. Paikka oli kuitenkin sama, Lempäälän legendaarinen Puntalan leirikeskus, josta siis loogisesti festivaali myös nimensä ottaa.

90-luvulla festivaali vietti hiljaiseloa eli suomeksi sitä ei järjestetty, mutta vuosituhatosen vaihtuessa meininki heräsi taas henkiin ja tästä alkaen tapahtuma on järjestetty vuosittain tähän vuoteen asti. Toivotaan että historia toistaa itseään ja ihmiset jatkavat käyttäytymistään (tai oi-

keastaan ylimääräisen perseilyn määrä säilyy edelleen siinä määrin vähäisenä), että tapahtumaa pystytään jatkamaan myös hamaan tulevaisuuteen.

Viikonloppu vapaaksi ja menoksi

Tässä tapauksessa on toki jossain määrin kornia matkustaa paikan päälle yksityisautolla, mutta tällaiseksi maailma sitten tällä kertaa laitettiin ja Renault Megane (1,4-litraisella varustuksella) starttasi kohti pelipaikkaa noin kello 13.40 paikallista aikaa. Allekirjoittanut toimi kuskina ja luonnollisesti meininki oli kuitenkin kimppakyyti (bensakorvaukseksi kelpuutin keskioluen) eikä mikään porvarillinen yksinajelu koska vanhempien maksamaa bensaa: oli. Koivistonkylän Prismassa piipahdettiin nopeasti lastaamassa jo valmiiksi täyteen autoon monta kaljalaatikkoyksikköä, muutama lonkero, viinaa (muun muassa UFO-shott), savukkeita ja taisi siellä joku banaanikin olla joukossa. Tämän jälkeen painettiin nasta lautaan, koska ketäpä ei ärsyttäisi toimia kuskina muiden ollessa jo kovassa vauhdissa vieressä ryyppiskelemässä.

Autoilumusiikkina toimi punk-henkisesti Iskelmäradio. Pelkääjänpaikan itselleen varannut suuri Black Sabbath -fani toivoi kovasti otettavan soittoon esimerkiksi Tauskin uusimman albumin **Olen Tauski** CD:n, mutta tätä rieskaa ei nyt valitettavasti löytynyt soittoon.

Koska ketään ei loppujen lopuksi kiinnosta mikään iskelmän kuuntelu, niin mennään suoraan asiaan. Kolmen aikoihin päästiin mestoille ja saman tien tietenkin auton parkkeerauksen ja varustautumisen jälkeen siirryttiin porttien lähetyville juomaan olutta ja vittuuntumaan kesän lööppeihin päässeistä miesampiaisista, joita todellakin oli riesaksi asti. Portit aukesivat neljältä jolloin rynnättiin suoraa tietä leirintäalueelle. Teltalle löytyi yllättävän hyvä spotti ja pienen taistelun jälkeen se saatiin myös pystyyn. Ensimmäinen bändi oli piakkoin aloittelemassa, joten kaljat kantoon ja kahden stagen (päälava ja metsälava) välimaastoon siirtyminen ja todellisen festaroinnin aloittaminen oli tosiasia.

Keskittyminen bändeihin olisi perjantaina voinut olla parempaakin, mutta muun muassa Kylmänviha, Pertti Kurikan Nimipäivät, venäläinen Duke Nukem ja Hero Dishonest jäivät positiivisesti mieleen kovina esityksinä, vaikka toki monet näistä ainakin itse olen livenä nähnyt jo aikaisemmin. Sen sijaan perjantain pääpaino oli pitkälti vanhojen kavereiden ja uusien tuttavuuksien kanssa sössöttämisessä ja fiilistelemisessä. Vaikka toki monen mielestä punkkarit saattavat näyttää vihaisilta ja pelottavilta mummonhakkaajilta, niin missään Suomen festivaalilla en

tähän mennessä ole törmännyt yhtä solidaariseen ja mukavaan menoon kuin Puntalassa. Oikeastaan tämä päällikkömeininki on se suurin syy palata aina vuoden jälkeen takaisin tänne.

Kello kymmenen perästä soittaneet yhtyeet menivät jostain käsittämättömästä syystä vähän ohi, mutta lavojen tuntumassa tuli hengailtua pitkälle aamuyöhön keikkojen päättymisen jälkeen ennen kuin pienen telta-aluekoheltamisen, yhden puhelimen hajoamisen ja avainten hukkuksen jälkeen päästiin pariksi tunniksi lepäämään.

Lauantaiaamut ovat Puntalan parasta antia. Silmät umpeen muurautuneena on hyvä herätä siihen että lähes viressä sijainnut leirintäalue diskoporukan boombox lävättää täysille yhdeksältä ja hyvin darraiset crustit ja muut elämänmuodot ryömivät teltoistaan lämpimät kaljat kädesään. Pienen keräilyn ja itsetutkiskelun jälkeen alkaa perinteinen lauantiaamun ekskursio autolle, josta on välttämätöntä käydä hakemassa juomatäydennystä. Tämän reissun aikana nähtiin ehdottomasti viikonlopun taktisin veto, kun vanha kunnon jäätelöauto parkkeerasi ilmeisen sattumalta parkkipaikkojen viereen sireenit soiden hieman kymmenen jälkeen. Jostakin syystä jäätelöitä meni kuin kuumille kiville ja kyllähän joku "talon jäätelöksi" nimetty 3,5€ ilmestys maistui todella hyvin myös itselleni ja muulle autoporukalle.

Juoma- eli bönthövarasto oli täydennetty ja ennen ensimmäisten bändien aloittamista oli mukava istuskella aurinkossa infopisteellä ja nauttia halpaa kahvia sekä autossa yhtä lämpimäksi päässeitä tasurivirokkeita. Meno on suorastaan mukavan seesteinen tässä vaiheessa. Krapula alkaa selättyä mutta meininki on hidasta ja jumittavaa, samanaikaisesti kaikki tiedostavat että aurinko on vasta noussut ja festivaalin pääpäivä on alkamassa, eli tehokasta nautiskelu- ja kaljoitteluaikaa on enemmän kuin tarpeeksi vielä jäljellä.

Lauantai meni pääpiirteittäin samaa kaavaa noudattaen kuin perjantakin. Nyt tosin muutaman kerran tuli pidempään istuskeltua myös leirintäaluebileissä, testattua ruokakojujen antimia (oma arvioni seitan-pitalle: 4,5/5), osa porukasta kipaisi valvotusti uimassa viereisessä lammissa ja viikonlopun ainoa lyhyt mutta rankka sadekuuro osui myös iltapäivälle. Erityisesti Forca Macabra, jenkkiläinen Los Crudos sekä tietenkin festivaalin pääakti D.O.A Kanadasta jäivät allekirjoittaneelle erityisen hyvin mieleen. Perjantaina hankitun vahvan, niin kutsutun suojakännin ansiosta mitään bändiä ei tullut missattua (paitsi tietoisesti muutama ei-niin-kiinnostava) ja homma pysyi ehkä vähän paremmin hanskassa kuin perjantaina. Lauantaina piti poiketa nauttimassa myös festivaalin pakolliset terrassijuomat Vastavirran anniskelualueella. Menohan on

siis se, että joka paikassa voi vapaasti nauttia omia virvokkeitaan, mutta halukkaille on katettu pieni terassi päälavan tuntumaan. Täällä oli hyvä nauttia mukavan punkmaiseen 6€ hintaan Puntalan ainoa kylmä juoma elikkäs tavallinen tölkki lonkeroa. D.O.A lopetteli settinsä yhden maissa aamuyöllä ja tämän jälkeen pikkuhiljaa ilmeisesti rankan ryypymisen aiheuttama väsymys aiheutti pikkuhiljaa ihmisten simahtamisen.

Sunnuntain ainoa missio on oikeastaan päästä mahdollisimman nopeasti pois Puntalasta. Heti ajokuntoisen yksilön löydyttyä auto liikkeelle ja Tampereelle kotiin häpeämään. Pari päivää useasti kestää saada itsensä näyttämään ihmiseltä tämän tapahtuman jälkeen, mutta kaikki on 100% sen arvoista. Tätä kirjoittaessa tuli oikeastaan samanaikaisesti välitön tarve lyödä hardcore soimaan ja korkata kalja, mutta toisaalta samanaikaisesti Puntalan jälkeisen sunnuntain ryönäinen darra/aivokuolema -fiilis. Ei siinä, jos punk tai maailman paras festarimeininki iskee edes vähän niin suosittelen tätä vuosittaista ihmisten juhlaa avoimesti kaikille.

PS. Haista paska sinä kusipää kyrvänsyyliä joka kaikista solidaarisuuspuheista huolimatta varastit teltasta UFO-shott pullon ennen kun ehdin sitä edes maistamaan. ☞

CRUDOS (USA) **D.O.A.** (CAN)
鉄アレイ (JAP) **THE SYSTEM** (UK)
INTERROBANG (UK) **ANTI-CORPOS** (BRA)
SATANIC MALFUNCTIONS (UK) **STRESS** (SWE)
orden mundial (SPA) **DUKE** (UK)

FORÇA MACABRA & JAVIER ARMAGEDOM · APATHETICS · AVAIMET ELÄMÄÄN · DEATH RACE · DISPAIR · ERISTETYT · GENERALS · HERGIAN · HERO DISHONEST · HULLUT PÄIVÄT · JENNA JOPO · KYLMÄNVIHA · LAISKAT SILMÄT · LASTEN HAUTAUSMAA · MIETTIIN · PERTTI KURIKAN NIMIPÄIVÄT · RADIOPUHELIMET · RADUX · RIISTETYT · SAMMUNEET KATULYHDYT · SICK URGE · SUR-RUR · VASTUSTA · VISTO · ÄPÄRÄT

CLUB GIGS
*WED 27.7. Helsinki @ Lepakkonäkö. ANTI-CORPOS (BRA), SATANIC MALFUNCTIONS (UK), KOVAA RASVAA, YDINPERHE
*THU 28.7. TWO @ Turku. ANTI-CORPOS (BRA), SATANIC MALFUNCTIONS (UK), KOVAA RASVAA, RYTHMIKKE
*THU 28.7. Tampere @ Vastavirta. INTERROBANG (UK), KARANTEENI, COLD INSTITUTION, ANNES...
*SUN 31.7. Tampere @ Vastavirta. TETSU-ARREY (JAP), THE SYSTEM (UK), SELFISH, KAMAT LUVILLA...

Liput:
2 pv, ennakko 40 C
2 pv, portilla 45 C
1 pv portilla (vain lauantai) 30 C

Ennakkoliput:
Tampere: Swamp Music, Vastavirta-klubi
Lempäälä: Swamp Music (Ideapark), Välihaari
Helsinki: Combat Rock Shop
Muualla: Tiketti

29.-30.7. Lempäälä Finland

PUNTALA-ROCK 2016

www.puntala-rock.net

Historian pääsykoe 23.5.2016

eli katsaus siihen, miltä pääsykoe tänä vuonna näyttikään ja miltä se silloin tuntui

Pääsykokeen analyysi lähti sikäli asiantuntevalta Hile-pohjalta, ettei yksikään meistä ole lukenut vaadittavaa kirjaa. Aihe ei myöskään välttämättä ole lähellä oikeastaan kenenkään syvällisempää tietämystä, viimeisin aihetta koskeva opetus taitaa olla jostain yläasteelta. Tiedon taso menee siinä, että kun tuli puhuttua erään tuntemani fuksin kanssa aiheesta ja kun kuulin mitä pääsykoekirja käsittelee, olin että *"jaaha, niin vaaran vuodet siis"*. Vastaus tähän oli sitten *"niin itse asiassa 'vaaran vuodet' on vähän vanhentunut termi - "*. Se siitä neljän vuoden historianopiskelusta. HISP4:lläkin aikanaan luennoitsija sivuutti kaiken sodanjälkeisen historian suurin piirtein toteamalla että *"Kekkonen"* ja sitten kurssikokeeseen. Analyysi tehdään siis täysin metatasolla ja vahingossa ehkä paljastetaan Tampereen yliopiston historianopetuksen taso. Tai ainakin toimituskunnan historiatietämyksen taso.

Ensimmäinen reaktio kokeeseen liittyy termiin *"rauhankriisi"*, joka etenkin B-osassa on keskeisessä asemassa. Lainaan nyt itseäni: *"Vitun rauhankriisi, joku tomonen kirjan oma käsite, helppo peli"*. Totta tai ei, näin ne asiat koetaan. Vaikka käsite onkin melko intuitiivinen kun sen määritelmän kuulee, ei kuitenkaan aidosti ole tullut kuulua tätä koskaan. Tietysti kirjan lukeminen varmaan auttaisi. A-osassa kuitenkin täytyy ensin lukea viisi tekstikatkelmää ja verrata niiden esittämää tulkintaa sodanjälkeisestä Suomesta, verraten niitä myös pääsykoekirjassa esitettyyn näkemykseen. No, jälkimmäinen kohta oli analyysijoukkueelle jälleen hankala este, mutta tekstien vertailu toisiinsa oli simppele homma. Tähän ei nyt kuitenkaan kirjata mitään täyttä vastausta, vaan keskeisimmät huomiot.

Ensimmäinen teksti, Jukka Nevakiven pätkä teoksesta *"Miten Kekkonen pääsi valtaan ja Suomi suomettui"* oli huvittava, koska se tuntui olevan kuin suoraan yläasteen historiankirjoista. Kun rauhansopimuksessa puhuttiin *"fasististen järjestöjen"* lakkauttamisesta, tekstissä puhuttiin *"isänmaallisista"*. Yhtenäistä Suomea jaksettiin ylistää, vaikka myöhemmät tekstit puhuvat *"yhteiskunnallisesta repeämästä"* ja sodanvastaisesta *"rauhanoppositiosta"*. Rintamakarkuritkin piti armahtaa! On se saatana. Teksti on kirjoitettu tosin 1996, joka selittää vahvemman isänmaallisen puheen ja Neuvostoliitosta käytetyt vahvemmat puheenparret, mutta silti vähän ajan patinoimalta tämä tuntui. Tärkeimmän kontrastin tälle tekstille loi ehkä neljäs teksti, teoksesta *"Suomen työväenliikkeen historia"* vuodelta 1977. Kun sota päättyi, kerrotaan *"rauhanoppositiolle"*

(jolla tarkoitetaan ilmeisesti kommunisteja, ehkäpä myös sosialidemokraatteja) nousseen mahdollisuus alkaa korjata sodanaikaista politiikkaa, josta talonpojat ja työläiset jouduivat kärsimään. Puhutaan *"uudesta suunnasta"*, suoraan uudenlaisesta ulkopoliitikasta. Lyhyessä tekstikatkelmassa ei tietysti kirjoittajien koko ajatusketju tunnu pääsevän esiin, mutta siinä kommunisteille annettu paino tuntuu olevan hyvin liioitteleva ottaen huomioon, miten kommunistien asema Suomessa YYA-sopimuksen jälkeisenä aikana oli varsin erilainen kuin sitä ennen. Leimallisesti työväenhistoriaa tekstistä tekee maininta kommunistien politiikasta *"antifasistidemokraattisen rintaman politiikkana"*, jonka kehutaan nousseen pinnalle jopa ennen itäeurooppalaisten toverien vastaavaa. Vasemmalla makaavanakin täytyy olla hiukan skeptinen tällaisen hehkutuksen edessä, kun ylistetään kommunistista demokrati-aa kylmän sodan itäblokkiin viitattaessa...

Aiemminkin mainittua *"yhtenäisen Suomen"* myyttiä rikoo mielenkiintoisesti viidesti teksti, Juhani Suomin *Mannerheim – Viimeinen kortti?* -teoksesta poimittu pätkä, joka käsittelee Mannerheimia, rauhanoppositiota ja sodanaikaisen upseeriston suhdetta siihen. Jälkikäteen, kun Suomen tappio jatkosodassa tuntuu selvältä sodan loppua kohden, näyttäytyy upseerien ja Mannerheimin haluttomuus rauhantekoon hyvin radikaalilta. Kun kuvataan, miten Mannerheimin täytyi hillitä rauhantekoa vastustaneiden piirien *"reaktioita"*, mahdollisia *"vastatoimia"* herää kysymys, miksi upseeristo toimi niin kuin toimi? Miksi sodanjohdon näkemys rauhanteosta oli ilmeisesti täysin erilainen kuin vähitellen yhteiskunnassa nousevien yhteiskunnallisten voimien näkemys? Oliko *"rauhanoppositio"* liian neuvostomyönteinen vai sodanjohto liian myönteinen Saksaa kohtaan? Vaikka puhe upseeriston vastatoimista epämieluisaa rauhaa kohtaan onkin spekulatiivista luo se silti hyvin epämiellyttävän kuvan aikakauden sotamyönteisistä voimista: ollaan valmiita syök- symään hyvinkin syvälle, vaikka oman kotimaan kustannuksella. Voi tietysti pohtia, kuinka ilmeiseltä häviö vaikutti syksyllä 1944, mutta perääntymisen jo alettua Keski-Euroopassa saman vuoden kesällä eivät tuulet varmasti aikalaistenkaan silmissä voineet suosiollisilta vaikuttaa.

Kakkos- ja kolmosteksteistä ei varsinaisesti ole mitään erityistä sanottavaa. Niiden kuva Suomen taloudellisesta tilasta sodan jälkeen on kuitenkin oudon jännitteinen. Sosiaalipoliitikko Jouko Siipi kehuu sodanjälkeisen talousti-

lanteen korjaantuneen valtion hövelillä talouspolitiikalla, jolloin kansalaisilla oli runsaasti rahaa taskussa ja ruokaa pöydässä. Lauri Hyvämäki, poliittisen historian tutkija, sen sijaan maalaa kuvaa nujerretusta kansasta, joka ei kummemmin päättynyttä sotaa kriiseilnyt levottomuutta aiheuttaen, mutta kuitenkin puristui yhä tiukemmalle kurjistuvassa taloudellisessa tilanteessa. Miten näin ristiriitaiset kuvaukset voivat olla mahdollisia? Edeltävä teksti on kirjoitettu vuonna 1967 (teoksessa *Ryysyrannasta hyvinvointivaltioon*), jälkimmäinen vuonna 1954 (*Vaaran vuodet 1944-48*). Selittäisikö eroa edeltävän myöhempi kirjoitusajankohta, jolloin lievä kurjuus on voitu sivuuttaa suuntaamalla katse ryysyrannan sijasta hyvinvointivaltioon, nojaamalla reilusti eteenpäin? Jälkimmäisen kirjoitushetkellä kurjuus oli tuskin ehtinyt täysin vielä poistua, jos se koskaan täysin poistuikaan, jolloin siitä kirjoittaminen on luontevampaa.

B-osan kysymys kuului seuraavanlaisesti: Mitä tarkoitetaan käsitteellä rauhankriisi ja miten se ilmeni sodanjälkeisessä Suomessa? Kuten todettua, mututuntumalta täytyi vastaukseen syöksyä. Ryhmämme lähti arpomaan, että kysessä on luultavasti lyhykäisyydessään suuri kontrasti sodanajan todellisuuden ja rauhanjälkeisen ajan ristiriidasta. Kokonaisen kansakunnan valjastaminen sodankäyntiin on vaatinut voimakkaiden viholliskuvien luomista, jolla on voitu motivoida sotilaat sotimaan ja työläiset tuottamaan sotatarvikkeita. Kun sota päättyy, täytyy paitsi arkipäivän toimien tasolla, niin myös mentaalisesti totuttautua erilaiseen ilmapiiriin. Etenkin hävityn sodan kohdalla täytyy ottaa vastaan mahdollinen pettymys ja myös ryhtyä muuttamaan asennettaan voittajavaltioon, etenkin jos kysessä on voimakas hegemoninen toimija ja se pyrkii nyt vaikuttamaan häviäjän toimintaan. Identiteettien täytyy muuttua, jos sodan aikana on voimakkaasti tukenut vihollisen vastaista toimintaa ja luonut vahvoja viholliskuvia, mutta nyt vihollisella onkin määräysvaltaa kotimaan toimintaan. Mitä totaalisempaa sodankäynti on ollut, sitä voimakkaammin se on vaikuttanut myös arkielämään. Kun aiemmin arkisia ponnisteluja ovat kontekstoineet pyrkimys sodan voittamiseen, tai ainakin siinä selviämiseen, yhtäkin paineen poistuminen voi tiputtaa yksilöltä hetkellisesti pohjan. Sodan sijasta arkipäivän tavallisemmat murheet syöksyvät paljon voimakkaampina takaisin kuvioihin. Jos elämää elettiin aiemmin sotaa varten, niin mitä varten sitä nyt eletään? Tietysti ihmisten elämä ei aivan näin totaalista ole ja sodankin keskellä voidaan elää jorkeenkin normaalia elämää. Tämä kuitenkin näyttäytyy vaikkapa sodanjälkeisiä avioerolukuja ajatellessa: sodan aikana solmittuja avioliittoja on voinut leimata epätoivo, tarve kiinnittyä edes johonkin. Kun sota loppuu, saattaa

rintamalta palaava tai tehtaasta löytyvä puoliso olla muuttanut. Tai sitten alunperin ei edes tajuttu, ettei keskenään olla yhteensopivia.

Analyyysiryhmämme toivoo, että olisivat tänäkin vuonna päässeet sisään.

AIKALAISKUVAUS

Käsiini saamieni parin fuksiliinin arviot pääsykokeen stressi-%:sta olivat melko perinteiset, mutta tietysti yksilön kannalta aina yhtä merkittävät. Jos edellä oleva pääsykoekatsaus tuntui haastavalta, luo aivan oman jännityksensä hommaan tieto siitä, että nyt määritellään omaa tulevaisuutta ainakin vuodeksi eteenpäin. Toinen tilannearvio on suoraan lukiosta tänne päätyneeltä, toisella väliin on mahtunut jotain muutakin.

Lukeminen ja kokeen suorittaminen itsessään vaikuttivat melko suoraviivaisilta toimilta. Kun pääsykokeeseen ryhtyi suoraan ylioppilaskokeiden jälkeen tuntui luku-urakan uudelleen aloittaminen turhauttavalta, mutta toisaalta valmiiksi trenattu historiatietämys antoi jonkinlaista pohjaa. Pääsykoekirja tuntui helpottavalta ratkaisulta, sillä on lukiessa ainakin jonkinlainen käsitys siitä, mitä saatetaan kysyä. Ylioppilaskokeissa täytyy "tietää kaikki", jolloin voi olla hankala fokusoida alueet, joihin keskittyä.

Koe itsessäänkin on ymmärrettävästi hankala tilanne. Odotellessa koetilaa edessä koitosta alkavaksi loi kireään tilanteeseen omaa twistiänsä se, että jotkut pännäisivät materiaalia vielä juuri ennen koetta. Vastaamiseen varattu aika koettiin liian lyhyeksi, kolme tuntia vaikutti liian tuikalta.

Koetta itseään, kuten monia kokeen ja tulosten saamisen välisiä hetkiä, leimasi voimakkaasti epätietoisuus. Epätietoisuus siitä, mitä kysytään, epätietoisuus toimintatavoista, epätietoisuus siitä ymmärsikö kysymyksen nyt varmasti oikein ja lopulta epätietoisuus odotellessa tuloksia. Pääsykokeessa ei riitä, että itse tietää alueensa, vaan täytyy osin myös toivoa, etteivät muut "kilpakumppanit" tunne sitä aivan täysin. Hakijamäärät ovat aina reilusti sisäänottoa suuremmat, joten voisi melkein sanoa, että täytyy suorastaan luottaa onneensa. Epätietoisuutta kesti pitkälle päivään, jolloin tulokset julkistettaisiin. Hauskana viime hetken jekkuna opintopolku, eli valtakunnallisesti käytetty koulutushakupalvelu, kaatui, jolloin joutui vielä tulospäivänäkin odottamaan malttamattomana mitä tuleman piti. Yhdet eivät saaneet nukutuksi, toiset eivät itse edes uskaltaaneet omaa tulostaan katsoa. Lopulta kuitenkin pääsi lukemaan hyviä uutisiaan. Tällä kertaa tuli voitettua. ▯

Ihmisoikeustarkkailijana miehitetyllä Palestiinalaisalueella

työstä Länsirannalla kirjoittaa entinen patinisti Anna Juhola



Allekirjoittanut vierailulla Khan al Ahmarin beduiiniyhteisössä. Kuva: EAPPI/C. Merer.

Historiaa opiskelema- la voi päätyä monen- laisiin tehtäviin. Minä löysin itseni viime ke- väänä Palestiinalaisa- lueelta, missä toimin kolmen kuukauden ajan ihmisoikeustark- kailijana EAPPI-oh- jelmassa. Väliin mahtui kansainvälisen politiikan opintoja, harjoittelu Senegalis- sa, kidutusta Algerian

sodassa käsittelevä gradu, työskentelyä kehitysysteistyö- järjestössä demokratian ja ihmisoikeuksien parissa sekä epätoivoista arabian alkeiden opiskelua työväenopistossa. Kaiken kaikkiaan matka tamperelaisesta humanistista ih- misoikeustarkkailijaksi keskelle yhtä tämän päivän haasta- vimista konflikteista oli siis melkein ihan suoraviivainen juttu. Oikeastaanhan kaikki on vain toteuttanut 15-vuoti- aana päiväkirjaani kirjaamaa suunnitelmaa ”Musta tulee isona maailmanparantaja.” Fuksina syksyllä 2006 en kui- tenkaan vielä ymmärtänyt, että valitsemani opintoputki oi- keastaan olikin osa tätä suunnitelmaa.

Historianarratiivien taistelukentällä

Historioitsijalle Israel-Palestiina-konflikti ja sen eri osapuolten näkemykset ovat mielenkiintoisia, koska historian käyttö ja väärinkäyttö, sen aktiivinen unohtaminen ja siihen ripustautuminen tulevat jatku- vasti esiin. Minua on haukuttu natsiksi päin naamaa, minulle on ääneen pohdis- keltu, olikohan se holokausti sittenkään niin iso katastrofi, ja kanssani on väiteltä perustelemalla tämän päivän ihmiso- keusrikkomuksia sadan vuoden takaisella paperilla, jonka olemassaolosta suurin osa ei ole kuullutkaan. Pienestä maapalasta ja sen rajallisista resursseista tappelevat keskenään kaksi kansaa, jotka molemmat kokevat olevansa uhreja. Toisen kollek- tiivista muistia leimaa äärimmäinen trau- ma tapahtumista, jotka kaikkialla maailmassa yhdistetään suurimpaan mah- dolliseen pahuuteen, ja toisen taas koki-

joilleen yhtä suuri kärsimys, jonka muistaminen on kielletty ja jota tapahtumien aiheuttaja ei ole tunnustanut saati pyytänyt anteeksi.

Holokaustia muistetaan sadoissa museoissa, muistomer-



Tuhotun automyymälän omistaja toivoo saavansa edes armeijan takavarikoimat autojen avaimet takaisin oikeusteitse.

keissä ja tapahtumissa, ja maailmalla vallitsee melko suuri yksimielisyys siitä, ettei vastaavaa saa enää koskaan ta- pahtua. Palestiinalaisten Nakba (katastrofi arabiaksi) ku- vaa heidän kokemuksiaan vuonna 1948, kun sadat tuhannet joutuivat pakenemaan kodeistaan tai ajettiin pois Israelin valtion perustamissodan yhteydessä. Kysymys palestiinalaisten paluuoikeudesta koteihinsa on edelleen yksi konfliktin vaikeimmista, mutta monille palestiinalai- sille merkittävää olisi jo se, että Israel tunnustaisi palesti- nalaisten kokemukset ja pyrki korvaamaan menetetyt omaisuudet.

Mikä EAPPI?

EAPPI (Ecumenical Accompaniment Programme in Palestine and Israel) on Kirkkojen maailmanneuvoston hallinnoima kansainvälinen ohjelma, joka lähettää vapaaehtoi- sia ihmisoikeustarkkailijoita Länsi- rannalle ja Itä-Jerusalemiin. He kokevat, millaista on elää miehityk- sen alla, seuraavat ihmisoikeusti- lannetta ja tarjoavat suojelevaa läsnäoloa paikallisille. Kotimaihin- sa palattuaan he kertovat kokemuk- sistaan ja tekevät vaikuttamistyötä ihmisoikeuksien toteutumisen ja oi- keudenmukaisen rauhan puolesta. Suomessa ohjelmaa koordinoi Kir- kon ulkomaanapu.

Kaiken kaikkiaan historiataju ja ym- märrys eri tulkintojen ja narratiivien merkityksestä ovat siis erittäin hyö- dyllistä henkistä pääomaa jokaiselle, joka on kiinnostunut perehtymään Is- rael-Palestiina-konfliktiin. Lisäksi si- joituspaikakseni osui historiannälkäisen unelmakaupunki Jerusalem, joka on moneen kertaan tuhottu, vallattu ja rakennettu uudel- leen ja joka on kolmelle uskontokun- nalle niin pyhä, että siitä vuosisatoja käyty taistelu jatkuu edelleen.

Työskentelin siis kolmen kuukauden ajan Itä-Jerusalemissa ja sen ympärillä tiiviissä yhteistyössä tiimin kanssa, johon kuului lisäksi neljä muuta vapaaehtoista eri maista. Kentällä

vietetyn ajan lisäksi työhön kuului raportointia, valokuvien koostamista sekä viestintää ja vaikuttamistyötä esimerkiksi blogitekstien ja kotimaihin kirjoiteltavien artikkelien muodossa. Meidän tiimimme lisäksi EAPPI-tiimejä toimi kuudessa paikassa Länsirannalla.

Päivät ja viikot rytmittyivät jokapäiväisten aamukävelyiden, kolme kertaa viikossa tehtävien tarkastuspistemontointien, palestiinalaisyhteisöissä vierailujen, perjantai-iltapäivien kahteen mielenosoitukseen osallistumisen sekä sunnuntain kirkkokäyntien ympärille. Osa tehtävistä tuli lyhyellä varoitusajalla, sillä saadessamme tiedon Israelin armeijan tuhoamista rakennuksista alueellamme, piti meidän lähteä käymään paikan päällä mahdollisimman pian. Nämä vierailut olivat työtehtävistä kaikista masentavimpia, ja meidän aikanamme matalaksi laitettiin ainakin beduiiniyhteisön vastapystytetty koulu, lasten leikkipaikka sekä lukemattomia asuin- ja liikerakennuksia.

Itä-Jerusalem – miehitetty alue vai jakamaton pääkaupunki

Israelin valtion perustamisesta vuoteen 1967 Jerusalem oli jaettu kaupunki. Pääosin juutalaisten asuttama länsiosa oli Israelin, ja palestiinalaisten asuttama itäosa, vanhakaupunki mukaan lukien, Jordanian hallussa. Kuuden päivän sodassa Israel valtasi Itä-Jerusalem ja yksipuolisesti liitti sen itseensä. Vuoden 1980 peruslaissa Israel julisti Jerusalem sen ”jakamattomaksi” pääkaupungiksi. Yksikään toinen valtio ei ole tunnustanut Itä-Jerusalem liittämistä Israeliin, ja sitä pidetään miehitettynä alueena. Israel soveltaa koko Jerusalemissa omaa lainsäädäntöään, joten Itä-Jerusalem palestiinalaiset ovat eri lain piirissä kuin Länsirannalla asuvat, missä on voimassa sotilaslaki. Tällä hetkellä Jerusalemin asukkaista noin 38 % on palestiinalaisia, mutta heillä ei ole Israelin kansalaisuutta. Israel kohtelee heitä ikään kuin maahanmuuttajina, ja heillä on ainoastaan kaupungin asukas-status, jonka tosin voi senkin menettää erilaisten kriteerien perusteella.

Jerusalem tiimin työ keskittyi erityisesti viiden teeman

ympärille; rakennusten tuhoaminen ja syrjivä asuntopoliittikka, beduiinien pakkosiirto, liikkumisrajoitukset ja erottelumuuri, Jerusalemin asukas-status sekä Temppeливuoreen liittyvät kiistat.

Rakennuslupabyrokratiaa ja pusku-traktoreita

Tämän vuoden alusta syyskuuhun mennessä Israel oli tuhonnut Länsirannalla ja Itä-Jerusalemossa jo 769 palestiinalaisrakennusta, kun viime vuonna niitä tuhottiin koko

vuoden aikana yhteensä 531. Yli neljäsosa tänä vuonna tuhotuista tai takavarikoiduista rakennuksista on ollut EU:n tai muiden avunantajien rahoittamia. Syy tuhoamiselle on lähes aina rakennuslupan puuttuminen. Itä-Jerusalem tai Länsirannan C-alueen (Israelin täydessä hallinnassa oleva alue) palestiinalaisilla



Eroittelumuuri on merkittävä osa monen palestiinalaisen arkea.

ei kuitenkaan juuri ole mahdollisuuksia saada rakennuslupia Israelin viranomaisilta.

Esimerkiksi Itä-Jerusalemossa 87 % maa-alasta on pois suljettu palestiinalaisten rakentamiselta, koska se on kaavoitettu viheralueiksi tai siirtokuntarakentamiselle, tai sille ei ole olemassa kaavoitussuunnitelmaa, jolloin sille ei voi saada rakennuslupaa. Loput 13 % taas on lähinnä jo täyteen rakennettua aluetta. Lisäksi Jerusalemissa rakentamistiheys juutalaisille ja palestiinalaisille asuinalueille on eri, niin että juutalaisten alueille voi käytännössä rakentaa huomattavasti enemmän asuntoja. Tämän vuoden ensimmäisen neljänneksen aikana Israel on tehnyt suunnitelmia Länsirannan siirtokuntarakentamiselle 250 % enemmän kuin viime vuoden vastaavana aikana. Puuttuviin rakennuslupiin ja syrjivään asuntopoliittikkaan läheisesti liittyvä ilmiö onkin Israelin yhä laajenevat siirtokunnat, jotka kansainvälisen humanitaarisen oikeuden mukaan ovat laittomia. Siirtokuntia on sekä Länsirannalla että Itä-Jerusalemossa, missä siirtokunta-asutus muodostaa jonkinlaista ringiä Jerusalemin vanhankaupungin ympärille.

Länsirannalla siirtokuntien laajeneminen liittyy läheisesti myös beduiinien pakkosiirtoon. Israelin uudelleensijoitussuunnitelman mukaan lähes 50 beduiiniyhteisöä Länsiran-

nalla tullaan siirtämään kolmelle heille varatulle asuinalueelle, joista osalle Israel on jo rakentamassa taloja beduiineja varten. Beduiinit eivät kuitenkaan halua muuttaa ahtaille asuinalueille, joilla heillä ei ole maata paimentamiseen, sillä tämä pakottaisi heidät luopumaan perinteisestä elintavastaan. Käytännössä beduiineja yritetään jo häättää pois, sillä C-alueella olevien beduiiniyhteisöjen on aivan yhtä vaikeaa saada rakennuslupia kuin Itä-Jerusalemien palestiinalaisten, minkä vuoksi Israel tuhoaa myös heidän kylissään asumuksia ja muita rakennuksia.

Käytännössä palestiinalaisrakennusten tuhoaminen etenee niin, että viranomaiset tuovat rakennuksen omistajalle purkutuomion, jonka jälkeen rakennus tuhotaan tietyn ajan kuluttua. Joskus itse tuhoamista onnistutaan lykkäämään oikeusteitse, mutta useimmiten omistaja ei voi tietää, milloin tuhoaminen tapahtuu. Osa päättää tuhota talon itse välttääkseen laskun siitä, että Israelin armeija saapuu pusku-
traktorin kanssa suorittamaan sen. Joskus talot tuhotaan



*Tältä näyttää pusku-
traktorilla jyrätty lasten leikkipaikka.*

jo rakennusvaiheessa, toisinaan pusku-
traktorin alle joutuu kymmeniä vuosia paikallaan seissyt rakennus, tai vain osa rakennuksesta. Tavallisesti armeija saapuu aamuyöstä, kun asukkaat ovat vielä nukkumassa ja aikaa talon tyhjentämiseen on hyvin vähän, jos ollenkaan. Tuhotuksi tai takavarikoiduksi on joutunut myös aurinkopaneeleita, käymälöitä, eläinsuojia ja mitä milloinkin.

Elämää muurin varjossa

Palestiinalaisiin kohdistuvien liikkumisrajoitusten ja Israelin rakentaman erottelumuurin vaikutukset konkretisoituivat itselleni vasta paikan päällä. Israel alkoi lähes 15 vuotta sitten rakentaa Israelin ja Länsirannan välille muuria, jonka Kansainvälinen tuomioistuin on todennut kansainvälisen lain vastaiseksi. Muuri ei suinkaan noudata

vuonna 1949 sovittua tulitaukolinjaa, vaan kiemurtelee monin paikoin pitkällä Länsirannan puolella, kaapaten sisäänsä joitain Israelin siirtokuntia sekä palestiinalaisten omistamia maita ja toisaalta sulkien ulkopuolelle esimerkiksi palestiinalaisia asuinalueita, joilla on perinteisesti ollut läheinen yhteys Jerusalemiin.

Jerusalemien liepeillä onkin kokonaisia kaupunginosia, jotka ovat muuttuneet aavekaupungeiksi muurin rakentamisen jälkeen, kun läpikulkuliikenne on lakannut, palvelut pikkuhiljaa kuihtuneet pois ja lopulta myös asukkaat läheneet. Voi vain kuvitella, millaisia taloudellisia tappioita tämä on aiheuttanut. Muuriin liittyy myös monimutkainen byrokratia, sillä palestiinalaisille on olemassa yli 100 erilaista lupaa, jonka kanssa on mahdollista kulkea tarkastuspisteen läpi Jerusalemiin, tai vaikka omalle pellolle.

Tarkastuspisteiden arki tuli kolmen kuukauden aikana hyvin tutuksi, koska kävimme monitoroimassa Jerusalemien ja Ramallahin välissä olevaa Qalandian tarkastuspistettä kolmesti viikossa. Kahtena arkipäivänä olimme paikalla jo hyvin varhain ja tarkkailimme työmatkalaisten pääsyä tarkastuspisteen läpi, kun taas perjantaiamuisin Jerusalemiin kulki lähinnä Al Aqsan moskeijaan rukoilemaan menijöitä, onhan perjantai muslimien pyhäpäivä. Toiminta tarkastuspisteillä tuntui olevan täysin ennalta-arvaamatonta. Joskus pääsi läpi 20 minuutissa, toisinaan joutui odottamaan kaksi tuntia. Joskus läpi pääsemisestä ei voinut olla varma. Nöyryytyksen määrä sen sijaan oli suunnilleen vakio, kun sadoittain ihmisiä kökötti jonottamassa ahtaisiin, karsinamaisiin hakeihin, jonka porttien aukeaminen on kopin sisällä istuvan nuoren sotilaan napin painalluksen päässä.

Israelin miehitys vaikuttaa palestiinalaisiin hyvin kokonaisvaltaisesti. Se tekee tulevaisuuden suunnittelun mahdollottomaksi, luo toivottomuutta, näköalattomuutta ja katkeruutta. Ne, jotka ovat päättäneet pysyä nykyisillä asuinsijoillaan, osoittavat erittäin suurta sinnikkyyttä ja tekevät väkivallatonta vastarintaa omalla tavallaan. Päällimmäisenä mieleen jäikin palestiinalaisten ylpeys omista juuristaan, vieraanvaraisuus silloinkin, kun seuraavalle sukupolvelle rakennettu koti on jyrätty rauniokasaksi, sekä toivo siitä, että heidän tarinansa pääsee kuuluviin. Muistan lukuisat teekupit beduiinien kanssa, Qalandian kylmässä aamussa hytisevälle tarkkailijalle tarjotut keksit sekä lasten uteliaat katseet. Paikan päällä tosin tunsin itseni enimmäkseen vihaiseksi. Edelleen minun on hyvin vaikea

ymmärtää, miten koko kansainvälinen yhteisö voi olla niin hampaaton Israelin miehityspolitiikan suhteen. Kokemukseni mukaan Palestiinalaisalueella on käynnissä hiljainen etninen puhdistus, ja koko järjestelmä on paljon syvempää kuin apartheid. Tämän sanomalla saa kuitenkin antisemitistin leiman otsaansa, joten suosittelen vain kaikille itse tutustumaan miehityksen vaikutuksiin paikan päällä! Ω

Kaksi tavallista päivää ihmisoikeustarkkailijan elämästä

Maanantai	
3.40	Herätys ja pieni aamupala + kahvi
4.10	Taksi Qalandian tarkastuspisteelle
4.30-7.30	Tarkastuspisteen monitorointia
7.30	Bussi kotiin
8.20	Kotona, nopea välipala
9.30-10.45	Tapaaminen vanhassakaupungissa palestiinalaisen opettajan kanssa
11.30	Lounas kotona
12-16.30	Raportointia, vaikuttamistyötä, suunnittelua tiimin kanssa
17-18	Tapaaminen toimiston työntekijän kanssa tiimin asioista
18-19	Viikkoraportin kirjoittamista
19.15	Illallinen kotona tiimin kanssa
21	Valokuvien järjestelyä ja somettamista
21.30	Nukkumaan

Torstai	
7.30	Herätys, aamupala, suihku
8.30-10.30	Sähköposteja, puheluita, kirjoittamista, talon siivousta
10.45	Kaupassa käynti
11.30	Lounas kotona
12	Lähtö kotoa kuskin kanssa
12.20-12.55	Käynti tuhotun talon luona Jabal al Mukabbirissa
13.30	Saapuminen tuhotun talon luo Beit Haninaan, omistajan odottelua
13.40-14.25	Keskustelua omistajan kanssa
14.25	Ajo beduiinikylään Jerusalemin ulkopuolelle
14.55-16.00	Vierailu beduiinikylässä
16.45-17.45	Raportointia ja sähköpostien lukemista
17.45-18.15	Uutisten läpi käyntiä
19.30	Illallinen kotona tiimin kanssa
21.30	Kirjan lukemista ja nukkumaan

Lucas Schauman



Klassinen kuva (alkuperäisen otti A. Strandberg joskus 1902-1904) Lucas-koirasta ja hänen ihmisestään Eugen Schaumanista. Kuva on tietävästi viimeinen hänestä otettu valokuva. Nämä kaksi ovat viime vuosina nousseet pinnalle erinäisten patrioottisten järjestöjen ja isänmaan ystävien ylistäminä sortokauden ja isänmaanrakkauden symboleina.

Kesällä 2015 saimme todistaa Schaumania koskevaa kohua, kun muistotilaisuuteen miehen haudalle kerääntyi joukko isänmaallisia miehiä ja eräs kansallismielinen poliitikko. Joukkio joutui tyytymään Schaumanin hautaan, sillä hiljaisuudessa haudatun Lucas-koiran viimeinen leposija ei ole tiedossa.



Lucasin muistoa kunnioittaen.

Kaikenmoisia höpöhommia

MINÄ JA AYN RAND

Pitkään uhosin ja puolittain leveilin sillä, että olen jo vuosia omistanut Ayn Randin, Yhdysvaltojen konservatiivien lempifilosofin, teoksia ja lukenutkin niistä yhden. En tiedä kuinka yleistä tuo on yhtään minkäänlaisissa piireissä, varmaan jokunen ihminen tuonkin teoksen on ironisesti tullut lukeneeksi. Harmi kyllä, aina kun tuttujen silmät ovat syttyneet, suupielet kääntyneet hymyyn ja on kysytty ”*Ai Atlas Shruggedin vai?*”, olen joutunut vastaamaan vähän häpeillen ”*No en, mut sen toisen, Fountainheadin*”. Tällä ei ole ihan kauheasti katu-uskottavuutta kertynyt, sillä hyvä että ihmiset edes Atlas Shruggedin tunnistavat, saati sitten jonkun Fountainheadin. Ovathan ne nyt melkein sama asia, mutta siihen nähden, miten pienessä arvossa Randia pidetään oikeastaan kaikenlaisissa piireissä, oleellista lienee tuon nimenomaisen artifaktin läpikäyminen, ei minkä tahansa rumenteoksen.

Jossain vaiheessa luulin hukanneenikin hankkimani Randit. Aikanaan ensimmäisen muuton yhteydessä olin sullo-
nut ne johonkin epäintuitiiviseen laatikkoon ja unohtanut ne sinne. Vaikka jo Fountainhead oli aikanaan herättänyt vahvoja tunteita, tosin suurin osa niistä negatiivisia, oli tilanne harmittava, sillä onhan Rand nyt vähintäänkin hyvä keskustelunaloittaja tietyissä piireissä, jos ei sentään nautinnollinen lukukokemus. Toisen muuton yhteydessä löysin kuitenkin nämä kadonneet aarteet ja asetin ne ansaitsemilleen paikoille. Nyt sitten kesän AD 2016 kynnyksellä oli mahdollista korjata tämä riistokapitalistin muotoinen aukko sivistyksessä ja tartuinkin kesäkuun alussa kirjainhirviöön, joka on Atlas Shrugged.

Pikakelataan elokuun loppuun. Hyvin harvoin kirja on ollut täysin epämiellyttävä. Kaikenlaisia tenttikirjoja on tullut selattua, jotkin pitkiä ja puuduttavia, jotkin tenhoavia mutta sekavia, mutta useimmista kokemuksista selvisi yleensä jotain oppineena, tai ainakin pakollisten kurssien pisteitä saavuttaneina. Lapsena on myös selattu sellainen kasa käppäfantasiaa, että lähestulkoon hävettää sitä nykyään myöntää. Tällä kertaa en kuitenkaan osannut yhtään odottaa mitä tuleman piti. Jo lähtökohta kirjan lukemiseen oli melko typerryttävä. Omistamani painos on pieni ja suhteellisen viattoman näköinen. Vain pokkarin kokoisen teoksen kansien väliin mahtuu kuitenkin yli tuhat sivua tekstiä uskomattoman pienellä rivivälillä ja kirjasinkoolla, sivujen ollessa ohuet kuin virsikirjassa. Aivan ensimmäisillä sivuilla muistui elävästi mieleen, miksi edelliset kaksi lukukertaa ovat jääneet vain surkeiksi yrityksiä. Voi vit-

tu, vaikka kuinka yrittää, ei rautatieyhtiön pyörittäminen vain teemana mahdu millään draamallisen ymmärryksen lokeroihin. Tätä kerronnallista yliveraisuutta parantaa entisestään hahmojen jatkuva kykenemättömyys normaaleihin keskusteluihin, sillä joka ikisen käydyn keskustelun täytyy sisältää syvälinen merkitys, kuten koko kirjan läpi kantautuva moraalifilosofinen viesti antaa ymmärtää, sillä ihmisen moraali näyttäytyy hänen tavassaan toimia, AIVAN JOKAISESSA TOIMESSA. Ennen tämän kirjan lukemista en edes tiennyt, että hyvän ja huonon kapitalistin tunnistaa yksinomaan siitä, miten tämä seisoo junavaunun päällä.

Pakkomielteisen kokonaisvaltainen moraalisuuden esittäminen ei rajoitu yksinomaan bisnekseen ja yhteiskunnalliseen toimintaan. Kyllähän sen nyt ymmärtää, että yltiökapitalisti pitää typeränä paskana esimerkiksi verotusta tai monopolisoitumisen rajoittamista. Tällaisen ihmisen suusta on myös ihan luontevaa kuulla yövärtijavaltion ja ihmisen liki sosiopaattisen itsekkyyden ihannoitua, kuuleehan näitä nyt muuallakin. Mutta perkele soikoon pitääkö seksikohtaustenkin olla joka helvetin kerta osoituksia hahmojen määrättömästä rakkaudesta yksityisomistusta kohtaan? Paitsi että tuntuu helvetin ironiselta se, miten muuten ehdoton superkapitalistinen naispäähenkilö nauttii erään miespäähenkilön ”omistamaksi” tulemisesta (sen jälkeen kun about sata kertaa on kerrottu, miten moraalisesti ylevä henkilö ei pidä orjia eikä antaudu orjiksi), mutta ei taas mahdu ymmärrykseen että miten käden kuljettaminen kehoa pitkin ”määrätietois-
sen omistamisen henkeä uhkuen” edes toimii. ”*Hank, ota minut tuotantovälineiden yksityisomistusta tukevien periaatteiden mukaisesti!*”.

Kun kyseessä on 1950-luvulla kirjoitettu superkapitalistien diggaama kirja lienee itsestään selvää, että viholliskuvaksi tarjotaan jonkinlainen sosialistinen mentaliteetti tai muu rottamaiseksi ja ikäväksi koettu ajatusmaailma. Rand ei kuitenkaan tunnu ihan itseään tietävän, mitä haluaa kritisoida ja miltä pohjalta. Loppujen lopuksi kyseessä on pelkkää tietyn moraalitajun kannattamista ja toisen lyttäämistä. Kapitalismi ja sosialismi ovat oikeastaan silkkvoja sivulauseita siihen nähden, mitä hahmojen pakkomielteiset monologit käsittelevät. Jonkinlainen tiivistetty selostus tässä tarjotaan kirjan loppupuolella, kun John Galt pääsee tyystin henkseleistään ja pitää 55 sivun mittaisen monologin ties vittu mistä. Nollaa ei pidä palvoa ja ajatella pitää, mutta missään vaiheessa ei kerrota, että mitä tekemistä tällä nyt on kapitalismin tai minkään muunkaan kanssa.

Jokainen lienee sitä mieltä, että omia aivojaan on hyvä käyttää, eikä ihmisen mahdollisuutta käyttää mieltään ole kauhean kiva rajoittaa, mutta kaikesta tästä on aika pitkä loikka kaikkiin muihin implisiittisiin oletuksiin, joita Randin vulgaari-ideologiset vääristelyt tekevät altruistisesta mentaliteetista tai vasemmistolaisuudesta. Rand mitä ilmeisimmin servaa kaiken sosialistisen teorian vain toteamalla, että kansandemokratioissa elämä on paskaa ja niiden asukkaat säilyvät elossa silkasta Amerikan mahtavuudesta. Toinen kerta, kun jauhot isketään syvälle suuhun tapahtuu moottoritehtaan yhteisomistusta kuvatessa. Rand ehkä itse on myhäillyt tyytyväisenä selittäessään miten entisen omistajan lapset kaappaavat koko tehtaan tuotannon hedelmät vääristelemällä sääntöjä ja ajamalla omaa etuaan muita työntekijöitä huijaten, mutta pienintäkin suhteellisuudentajua omaava ihminen ehkä huomaisi, että tässä (ja koko kirjassa) tunnutaan kuvaavan lähinnä fasismia tai crony capitalismia, joista jälkimmäinen tuntuu meidän käytännön todellisuutemme kapitalistien keskuudessa olevan melkein jopa suositumpi järjestely kuin yövärtijäsäädöt. Ehkä hyvävelijärjestelmien kritisointi onkin Randin mielestä kaikkein keskeisin haaste 1900-luvun puolivälissä, sosialismin ollessa itsestään selvästi kokeilematta paskaa.

Tämän mestariteoksen tunnekylmän perseilyn kruunaa loistavasti toiseksi viimeinen kohta aivan kirjan lopulla. Päähenkilön, supermenestyjä Dagny Taggartin, rinnalla on koko tarinan aja kuljetettu Eddie Willersiä, kirjailijan kannalta kunnollisen moraalitajun omaavaa ahkeraa ja pystyvää miestä, joka ei kuitenkaan itse yllä tehtailijan ja miljonäärin asemaan. Hän kuitenkin toimii niin sanotusti hyvien puolella. Kirjan lopulla ryövärimentaliteetilla toimivien "huonojen kapitalistien" yhteiskunta romahtaa, viimeinen pikajuna pysähtyy Arizonan ja "hyvien kapitalistien" on aika taas palata maailmaan. No, Eddie

Willers on tuon viimeisen pikajunan kyydissä ja kun muut matkustajat pakenevat toimettona tilanteesta, pyrkimättä auttamaan itseään, jää hän epätoivoisesti korjaamaan junaan. Siihen kuitenkin pystymättä hän lopulta romahtaa kyynelehtien maahan. Sitten leikataankin helikopteriin, jossa "hyvät kapitalistit" naureskelevat ja iloitsevat tulevaa menestystään, Eddien maailman koko pohjan romahtaessa autiomaan yössä. Koko kirja siis päättyy käytännössä toteamukseen *"Voit yrittää parhaasi, antaa kaikkiesi ja olla silti ihan paska"*. Näihin tunnelmiin.

Ei ole oikeastaan ihme, että Randia ei pidetä juuri minään oikeastaan muualla kuin amerikkalaisessa oikeistossa. Varmaan itsekin voisin poseerata suurena filosofina luomalla paskoja olkiukkoja ja kokonaisvaltaisen pakkomielleisiä ja tunne-elämältään vaurioituneita henkilöhahmoja, mutta luultavasti kukaan ei sitä jaksaisi edes lukea, en edes itse oikolukumielessä. Ryhtyessäni tähän luku-urakkaan olin jo usealta taholta kuullut, miten surkeasta kirjasta on kyse. En meinannut millään uskoa, ehkä kyse olisi vain äärimmäisistä mielipiteistä, joiden lukeminen ei miellytä. En osannut edes kuvitella, miten väärässä olin. Lähellä oli, ettei Atlas Shrugged imenyt sieluani täysiin kuiviin, ja oli välttämätöntä lukea jotain muuta välissä, ettei usko todellisuuteen ja omaan olemassaolooni katoaisi tyystin. Voisinkin siis koko sydämeistäni suositella Anna Politkovskajan ”Toinen Tsetsenian sota” -teosta, se on huomattavasti positiivisempi kirja kuin tämä ja siitä tulee jopa verrattain hyvälle mielelle. Siinä sentään on jonkinlainen moraalinen tarkoitus.

Oskari Jokinen

Ei pettynyt kirjaan, sillä se oli lopulta sellainen kuin saattoi odottaakin.

Sananleikki'

*Vaikeutta saada hyppy-
siin lausetta lentä-
vää. Kun Vikke-
lämpi työtä,*

*on lanka ajatuksen
Näky säikeinen,
viistää eestä silmien
ajoitus täydellinen.*

*haaviin kielen
pisteen kaks, nuo
ilmaan tuun ja oon:
tүүtүväinen tүү.*

Tapio Aropaltio

Viikon sää

Seuraa ylimääräinen säätiedotus, useampaa eri Patinan demografiaa ajatellen, ajankohdalle 26. - 30.9.2016.

Tampereella lämpötila tulee jatkumaan syksyisän kirpeänä, auringon mennessä jo viikon alussa piiloon. Keskiviikkona, kun Patinan massikeisarisiipi poistuu Firenzen aurinkoon, alkaa Tampereella toden teolla syksy ja alkaakin satamaan vettä ja lämpötila syöksyy entisestään.



Turkulaisilla ei mene sen paremmin. Meininki on oikeastaan hyvin samantyylinen. Aurinko paistaa ehkä pidempään, mutta Norjanmeren yllä oleva rintamavyöhyke liikkuu kohti Suomea ja turkulaiset joutuvatkin ottamaan hittiä. Keskiviikosta eteenpäin sateen mahdollisuus on todellisuus. Eli kun torstaina Patinan köyhäilyekskuilijat saapuvat Turkuun, niin semmosta se sitten on. Jos ei paista aurinko niin sitten sataa vettä.



Firenzessä paistaa sitten aurinko. Ja paistaa vähän lisää. Ei tarvitse paljoa sateessa värjötellä. On lottovoitto syntyä Suomeen.



Säätiedotuksen tarjoaa:
Foreca
Juha Föhr

-In other words, all that I really know about the outside world is relayed to my electronic connections. Why, that would mean...I really don't know what the outside universe is like at all.

-Yes, that's it!

-Intriguing. I wish I had more time to discuss this matter.

-Why don't you have more time?

-Because I must detonate in seventy-five seconds.

